

Twee brancardiers-seminaristen schreven hun 'mijmeringen' neer: "Ja, met ruimer hart ben ik van Banneux naar huis gekeerd, dan ik daarheen was vertrokken: met een hart dat gegroeid was op de rijke bodem van Banneux, en in zich had plaats gemaakt voor mensen.. en voor dank jegens hen.

En met datzelfde hart zit ik nu aan de studie. En, eerlijk gezegd, het geeft er mij de zin van aan. Sinds ik u leerde kennen Jeanne en Madeleintje en Fons en Albert en Roger en zovelen nog, weet ik zeker dat ik mijn studies zomaar niet voor niets doormaak, maar dat zij in het teken staan van de mens, zo goed de arme als de rijke, zowel de zieke als de gezonde, de oudere als de jongere; voor u en voor hen allemaal wil ik later een beetje Kristus' liefde brengen in een, laat ons hopen, rijkgevuuld priesterleven.

Die dagen in Banneux konfronteerden mij, en met mij zoveel jonge mensen, weliswaar met de harde realiteit van het ziek-zijn, maar toch hebben zij mij ook meer idealist gemaakt. Daar heb ik ervaren dat tevredenheid en geluk niet een kadeautje zijn dat ons alleen maar de gezondheid kan bieden; maar wel een schat, die ons wordt toegeworpen door alwie met ons begaan is. Hierbij denk ik vooral aan familiekring en verplegenden, aan vrienden en tenslotte, en niet in het minst, aan Diegene die ons hele leven draagt : God.

Elke morgen was ik blij toen ik zieken van zalen en kamers naar de overdekte plaats mocht brengen. Toen ik vroeg of ze goed geslapen hadden, hoorde ik iedere keer, zonder uitzondering : "Goed hoor" of "minder goed...dank u", en dat met een blij gezicht. Die mensen vergaten de lastige nacht, maar waren blij dat er een nieuwe Banneuxdag was aangebroken, die werd ingezet met een dankoffer aan de Heer, een nieuwe Eucharistieviering, waar zij de Heer mochten ontmoeten."